Farklı sol geleneklerden gelmemize, o günlerde birbirimize çok “yüklenmemize” karşın, en şiddetli tartışmalarımız da bile birbirimize karşı kırıcı, yaralayıcı bir dil kullandığımızı hatırlamıyorum. Kırk yıllık arkadaşlığımızda da bu samimi, içten ilişkilerimiz hiç bozulmadı… Ufak tefek iğnelemeler dışında… O beni biraz “erken” bulurdu, ben onu gereğinden “yavaş”… Kimsenin haklı çıkma diye bir derdi de yoktu üstelik.
İkimizin derdi de kişisel sınırlarımızın dışında olan biten karşısında üzerimize düşen müdahalenin biçimi, takınılması gereken tavra ilişkindi.

“Seni özledim” dedi.

“Gelsene” dedim. “Epeydir görüşemiyoruz”. Sözümü bitirmeden kapı zili çaldı, karşımda… Kucaklaştık, Hoş, beş… Sürpriz yapmış.

Rahat, nefes alacağımız bir parka geldik. Çaylarımızı yudumlayıp tavla oynayacağız… O gün bize ait. Geçmişten gelecekten konuşacağız. Çoluk, çocuk v.s

Garson tavlayı getirdi, zarlar havada uçuşuyor. Sık sık müdahale ediyor, “ yavaş oyna biraz, yavaş oyna biraz”. Bir süre sesimi çıkarmadım. Güldü… “Hiç değişmemişsin” dedi, “ o zaman da böyleydin, her şeyi hemen yapmak isterdin”.

“Lan oğlum dedim, sen de hiç değişmemişsin, kırk yıldır birinci vitestesin, kendini güvende mi hissediyorsun, yavaş olmada bir keramet yok, mars olmaktan kurtulamayacaksın”. Kahkahayı patlattı.

Bir süre sustuktan sonra “etrafına bak” dedi. Senin aceleciliğinin kimsenin umurunda olduğunu mu sanıyorsun. Değil, kimsenin umurunda değil. Herkes hayatından memnun, herkes kendine yaşıyor, kendisi için yaşıyor, sana ne oluyor… Gülerken bile yüzüne düşen hüznü gizleyemiyorsun. Derdinin para pul olmadığını biliyorum. Dahası ne olduğunu da biliyorum

ama… Para pul olarak bir sıkıntın yok elbette, oysa şu gülen eğelenen insanlar günlük yaşıyorlar ve gelecekleri ipotek altında… Kredi borçları, işsizlik, kira parası… Hangisi farkında, kimin umurunda… Gelsin biralar, gitsin biralar… Bir ömür harcadık, ne değişti, neyi değiştirebildik. Bizim de bir hayatımız var, yaşamamız gereken günler var…

“Hadi” diyorum, oyununu oyna”…

“Sen oyun filan oynamıyorsun, kafanın içinde bir an bile gelen zarı nasıl oynayacağını düşünmüyorsun, farkındayım. Neler geçiriyorsun aklından, ne sanıyorsun bir ıslık çaldığında bu insanları meydanlara mı dökeceğini sanıyorsun. O günler de geçmişte kaldı. Valla şimdi böyle bir şey yap seni linç etmeye kalkarlar. Üstelik biliyorsun muhtarlara da böyle bir yetki verilmişken…”

Tavlayı kapattım. “Eğer dinleyeceksen bu insanlarla neler yapıldığına ilişkin bir hikaye anlatayım sana”…

“Dinlemek isterim” dedi, “Anlatacağın hikaye ile beni kandırman umurumda bile değil ama, kendini kandırma”.

“Yok dedim, amacım ne kendimi haklı çıkarmak ne de seni salak yerine koymak”… Noktasına, virgülüne kadar yaşanmış ve gerçek.”

Bundan iki ay önceydi. İşlerimi uç ucuna ancak yetiştirebildim, hatta bir kısmına da zaman bulamayıp ertelemek zorunda kaldım. Apar topar Yirmi iki otuz beş uçağına yetişmem lazım. Hava alanına geldim, gideceğim şehrin uçak biniş kapısına yöneldim. Kadınlı erkekli yolcular sıraya geçmiş bekliyorlar. Ben de sıraya geçtim. Kapının açılmasıyla uçağa bineceğimiz saat yaklaşınca bir gecikme anonsu yapıldı. Uçak bir saat rötar yapmıştır ve bu arada biniş kapısı da değişmişti. Bu tür gecikmeler alışıldık şeylerdi ve bir saat daha beklenebilirdi. Kalabalık dalgalandı, yeni biniş kapısına doğru yöneldi. Kimisi kuyrukta beklemeyi tercih ederken kimisi zaman geçirmek için başka uğraşlar buldular. Saat yaklaştı, kuyruklar uzamaya başladı… Yeni bir gecikme ve kapı numarasının değiştiği anonsu daha… Uçak gece bir buçukta kalkacaktı… Son anons yolcularda bardağı taşırdı… Homurdanmalar yerini müdahalelere bıraktı… Kapı görevlileri iki kadın bir erkek “makul gerekçeler” bularak tepkileri savuşturmaya çalışıyorlar. Birkaç kişi görevlilerin üzerine yürüdü. Uçağın o saatte de kalkıp kalkmayacağı sorusuna cevap

veremiyorlar… “Yetkililerle görüşmek” istiyoruz diye ısrarlılar… Müdürün telefonunu istiyorlar… Tepki büyüyor, o ana kadar sessiz, tepkisiz kalanlar da seslerini yükseltmeye başladılar. Hastam var diyenler, sabah işe yetişemezsem işimden kovulacağım çığlıkları… Görevliler sıkıştı, tepkileri savuşturmada zorlanıyorlar, paniğe kapıldılar. Ortalıkta sivil tipler dolaşmaya başladı bile… Aceleciliğin zamanı şimdi değilse ne zaman peki… Kalabalığın arasına daldım, “ bir dakika, bir dakika… Önce herkes sussun…

“Üzerine yürüdüğünüz görevliler burada asgari ücretle çalışan insanlar ve bize kapıyı açıp uçağa almaktan başka hiçbir yetkileri de yok. Müdürlerinin telefonunu verirlerse sabah kapı önüne konulacaklar. Bu saate kadar asgari ücret karşılığı çalışan insanların sabah kapı önüne konmalarını ister misiniz, üstelik onları koruyacak bir sendikalarının olduğunu da sanmıyorum”. Uğuldayan kitlede bir sessizlik… Gerçekten bu bizi aptal yerine koyanların bu işin bedelini ödemesini ister misiniz?...

Önce şuradan başlayalım. Görevlilerden rica ediyorum. Yetkililerle görüşün. Bize kesin bir saatle uçağın uçuş saatini bize tam olarak söylesinler. Bunu öğrenmek istemekle ısrarlıyız. Kadın görevli saldırıdan kurtulmanın sevinciyle teşekkür ediyor, bir süre sonra yanıma gelip kulağıma saat dörtte kalkacakmış, uçak arıza yapmış da İstanbul’dan parçası gelecekmiş diyor. Ayni sessizlikle “ hanım efendi diyorum, bu adamlar sizi de aptal yerine koyuyorlar, İstanbul’dan uçak buraya yarım saate geliyor. Altı saatte okyanus ötesi yolculuk tamamlanıyor.

Yolcu sayımız kaç, kaç yolcuyuz… Sayım yapılıyor. Doksan altı yolcu.

“Uçak yüz elli altı kişilik. Yani yolcu eksik. Bizi sabaha kadar bekletecekler. Sabah yolcu sayısını tamamlayıp öyle gideceğiz. Yani adamların parası sizin hastanızın sağlığından da, ekmek paranızı kazandığınız işinizden de önemli…

“Peki ama ne yapacağız”

“Önce görevli arkadaşlara hakaret ve küfür edilmeyecek, bu arkadaşlar da bize zorluk çıkarmayacaklar”…

Görevlilere ikram paketlerinin bize teslim edilmesini rica ediyorum. Hiç zorluk çıkarmadan torbayı elime tutuşturuyorlar. Üç kişi bu yiyecekleri dağıtmak için gelsin diyorum. Yiyecekler dağıtılıyor. Aslında imkânsız olduğunu bilen bir muzip “sigara da serbest mi” diyor. “Şu andan itibaren uçak kalkıncaya kadar, yani saat dörde kadar buranın yönetimini biz devraldık. Her şey serbest, yasaklar bitmiştir. Sigaralar keyifle tüttürülmeye başlandı. Sivil kılıklıların hareketi de arttı. Birisi yarı alaycı bir tavırla “ ooo, diyor çok hızlısın”. “Siz de diyorum çok yavaşsınız. Müdahale ederseniz önüne geçemeyeceğiniz olaylar olur, müdürleriniz de bu olaylara sebebiyet verdiğiniz için sizi sürerler, rahatınız kaçar…Yolculardan birkaç kişi sivil kılıklı polislere müdahale edecek oldu, izin vermedim.

“Arkadaşlar şimdi sessiz olun. İçinizde elektrikçi, elektronikçi olan arkadaş var mı”… Bir elektrik teknisyeni, bir elektrik/elektronik mühendisi parmak kaldırıyor. Bilgisayar kullanmayı bilenleri soruyorum, maşallah neredeyse bilmeyen hiç yok, birkaç kişi dışında.

Şimdi iş bölümümüz şu: önce saat dörde kadar hiçbir olumsuz hareket yapmayacağız. Şayet uçak en geç saat dörtte uçuşa hazır olmazsa Planlarını bozacağız. Sabah biletlerini sattırmayacağız. Ben aşağıdaki bilet gişelerini saydım, tamı tamına yirmi altı bilet satış gişesi var. Bilgi sayar kullanmayı bilen yirmi altı arkadaşımız saat dörtten itibaren bilet gişesinde memur/memure olarak yerlerini alacaklar. Gelen müşterilere bilet satışı yapılmayacak. Muhtemelen müdahale edecekler. Elektrik teknisyeni ve elektronikçi arkadaşlar yerlerini alacaklar. Bir müdahale anında elektrik devreleri kesilecek, sistem işlemez hale getirilecek.

Bunun adı işgaldir. Havaalanını işgal ediyoruz, şimdiden başlamıştır. Başaracağız. Cesaret ve yeteneğimiz var. Uğultular, çığlıklar… varız, varız…

Pencerelerden dışarıyı izlemeye çalışıyorum. Polis araçları bir biri peşi sıra hava alanına giriyor. Resmi giysili bir polis bana yöneliyor. Ona söyleyeceği sözü söylemesine fırsat bırakmadan en küçük müdahalede burayı dağıtacağımızı söylüyorum. O ana kadar en sessizlerimizden birisi yanıma yaklaşıyor, kimliğini çıkarıp polise gösteriyor, Sakın haa, der gibi başını sallayarak “Gazeteciyim, en küçük bir müdahalenizde hepinizi rezil ederim”…

Saat dörde yaklaştı. Hareket başladı. Herkese ne yapacağını yeniden anlatıyorum. Bir anons... “Filanca yolcuları, sıfır dört uçağı kalkışa hazırdır, lütfen yolcular uçağa geçmek için biniş kapısına gelsinler”…

Sevgili arkadaşım diyorum, kitlelerin sessizliği sabır sınırına kadardır ama asla sonsuz değildir.

Burada gördüğün dünyayı umursamaz görünen kalabalıklar emin ol son anonsu bekliyorlar.